אלא הכא במאי עסקינן כגון שהרהינו אצלו

וקמיפלגי בדר' יצחק שרא"ר יצחק מנין

לבעל חוב שקונה משכון שנאמר יולך תהיה

צדקה אם אינו קונה משכון צדקה מנין מכאן

לבעל חוב שקונה משכון ת"ק סבר הני מילי

ישראל מישראל הוא דקרינא ביה ולך תהיה

צדקה אבל ישראל מנכרי לא קני ור"מ

סבר קל וחומר ישראל מישראל קני ישראל

ישראל על חמצו אחר הפסח דברי הכל

עובר התם ודאי נכרי מישראל לא קני תנן

נכרי שחלוה 🐠 ישראל על חמצו אחר

הפסח מותר בהנאה נהי נמי דהרהינו אצלו הא אמרת נכרי מישראל לא קני

לא קשיא יהא דאמר ליה מעכשיו הא דלא

אמר ליה מעכשיו ומנא תימרא דשני ליה

ביז היכא דאמר מעכשיו ובין היכא דלא

אמר מעכשיו דתניא נכרי שהרהין פת פורני

אצל ישראל אינו עובר ואם אמר לו הגעתיך

עובר מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אלא

לאו שמע מינה שאני היכא דא"ל מעכשיו

להיכא דלא אמר ליה מעכשיו שמע מינה

ת"ר בי חנות של ישראל ומלאי של ישראל

ופועלי נכרים נכנסין לשם חמץ שנמצא שם

אחר הפסח אסור בהנאה ואין צריך לומר

באכילה חנות של נכרי ומלאי של נכרי ופועלי

ישראל נכנסין ויוצאין לשם חמץ שנמצא

שם אחר הפסח מותר באכילה ואין צריך

לומר בהנאה: מתני מיחמץ שנפלה עליו

מפולת הרי הוא כמבוער רבן שמעון בן

גמליאל אומר כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו: **גמ'** אמר רב חסדא יוצריך שיבטל בלבו תנא כמה חפישת הכלב שלשה

מפחים אמר ליה רב אחא בריה דרב יוסף

לרב אשי הא דאמר שמואל סיכספים אין

להם שמירה אלא בקרקע מי בעינן שלשה מפחים או לא אמר ליה הכא משום ריחא

בעיגן שלשה מפחים התם משום איכסויי

מעינא הוא ולא בעי שלשה וכמה יאמר רפרם

בר פפא מסיכרא מפח: **כותני'** האוכל

תרומת חמץ בפסח בשוגג משלם קרן וחומש

ואחד

לא כל שכן אבל נכרי שהלוה את

שבועות מד. [קדושין ח:], ב) [תוספתה פ"ב ה"ד

ע"שן, ג) ב"מ מב. לעיל ח.,

ד) ב"מ שם, ה) תרומות

ו) וב"מ פא:ן,

תורה אור השלם

1. הָשַׁב הָשִׁיב לוֹ אֶת

העבוט כבא השמש

וּלְרָּ תִּהְיָה צְּרָקָה לִפְּנִי יְיָ וְשְׁכַב בְּשַׁלְמָתוֹ וּבִרְכָרֶ יִיִּבִּיס בְּבֹּא יִישָּׁהָשׁ

הגהות הב"ח

(מ) גם' שהלוה את ישראל

על חמצו:

מוסף רש"י

שקונה משכון. לכל מילי

להתחייב באונסין (ב"מ פב.)

ואם אבד חייב באחריוחו

ימט מכל לויכ כממו ומו (גיטין לוו). חמץ שנפלה עליו מפולת הרי הוא

כמבוער. ואין לריך לבערו דאין כאן עוד בל יראה

(ב"מ מב.). כספים אין להם שמירה אלא

בקרקע. דחס לח שמרן

ונגנבו. פשיעה היא ור"ח

משום

והרי הוא מוליאו ונראה

מוסף תוספות

א. קודם דמטא זימניה.

. תוס' ל"פ. ב. כיוז דסבירא

לן כרבי יצחק הרי הוא עובר עליו שכל זמן שהיה

. ביד ישראל היה שלו לגמרי

דב״ח קונה משכון. תוס׳

המשכון משמע בשעת הלואה. תוס' שחנן. ד. לא

מוקי לה במעכשיו אלא.

שס. ה. פי׳ לאחר הפסח א״ל לא אפדנו ויהיה שלך,

עובר דלמפרע הוא גבוה.

תוס' הרא"ש.

רבינו חננאל (המשר)

. האי אלא טפח בלבד סגי.

דכיון דמשום אכסויי דכיון דמשום

ריחא לא חיישינו. לכד

אפילו אם הוא טמון בקרקע טפח סגי ליה.

מתני׳ האוכל תרומת חמץ

מתני האוכל זה בנים.... בפסח בשוגג משלם קרן וחומש, במזיד הואיל

וחייב כרת פטור מז

. התשלומיז ומדמי העצים.

פירוש לא תאמר חשוב זו

התרומה שאכלת אתה

כאילו שרפח אוחה וויהויח

כפי הנאתך, אלא אפילו

כעצים העומדין לשרפה אין חיוב לשלם, שהחמץ

. בפסח איסורי הנאה הוא.

ולית ליה לכהן לשרפה

. לי"**ד.** ג. ופרש"י

אַלהיך:

דברים כד יג

פה א מיי׳ פ״י מהלכות

עב סעיף ב:

מו״ח סי׳ תמא סעי׳ א:

מו ג טוש"ע א"ח סי

ממט: פחדה מיי׳ פ״ג מהל׳ ממן הלי יא סמג

עשין לט טוש"ע או"ח סי

מלג סעיף ח:

וז מיי פ״ד מהל׳

ד סמג עשין פח טוש"ע ח"מ סי' רלא סעיף (יח)

:[10]

צ ח מיי׳ פ״י מהלכות

מרומות הל' א: צא ט שם הלי ב:

שאלה ופקדון הלכה

מו ר מיני

שכירות הלכה א חמו

מ״ד מהלכום

אלא הב"ע שהרהינו אצלו וקמיפלגי בדרבי יצחק. תימה (רינ״א אביי היאך יתרץ הך דע"כ בדרבי ינחק קמיפלגי וסיפא ולהבא הוא גובה: **קונה משכון.** כל ימי הלואה המשכון קנוי לו ואס דקתני נכרי שהלוה את ישראל על חמלו אמאי דברי הכל עובר נאנס חייב באונסין שאינו עליו לא כשומר חום ולא כשומר שכר אע"ג דלא קנה כיון דלמפרע הוא גובה ורישא נמי אמאי אינו עובר למ״ד כיון דלמפרע הוא גובה ומפרש

ריב"א להשתא כי מוקי פלוגתא בדרבי יצחק מיירי שלא בא ישראל לידי גבייה שפדאו נכרי לבסוף א דלא שייך השתא פלוגתא דאביי ורבא כלל אלא בהא קמיפלגי דלמאן דאמר עובר ס"ל דקני ליה ישראל מנכרי ב וה"ל ברשות ישראל ומ"ד אינו עובר ס"ל דלא קני ליה והרי לא היה ברשותו ובסיפא ד"ה עובר דלא הני ליה נכרי לכ"ע והרי היה ברשות ישראל ומיהו מתניתין דקתני נכרי שהלוה וכו׳ מותר בהנאה מיירי שלא פדאו ישראל דאי פדאו אע"ג דמוקי לה בסמוך בדאמר ליה מעכשיו מכל מקום מאי מהני: בדרבי יצחק קמיפלגי. מימה הא כ' יצחק לא קאמר דקני משכון אלא שלא בשעת הלואה כדמוכח בהאומנין (בבא מציעא פב.) והכא ישראל שהלוה לנכרי על חמלו תנן דמשמע בשעת הלוחה כדמשמע בהאומנין י דקתני הלוהו על המשכון שומר שכר והתניא שומר

שלה בשעת הלוחה בשעת הלוחה נמי מיקרי של אחיך בידך: שקונה משכון. פ"ה קונה משכון לענין חיוב אונסין ור"י אומר דבהאומנין (ב"מ ישראל איירי שלא קבל עליו

חנם ומשני הא דמשכנו בשעת הלוחתו והא שלא בשעת הלוחתו ופריך והא אידי ואידי על המשכון

פב.) משמע דלא הוי אלא שומר שכר דהלוהו על המשכון שומר שכר בעי למימר התם בגמרא דסבר לה כרבי יצחק וכולה שמעתא חמצו של נכרי ישראל אחריות דאי קבל הרי הוא שלו ועובר עליו כדמוכח בפ"ק (דף ה:): ואם אמר הגעתיך עובר. ׁלֹאנייֹ ד

במזיד פמור מתשלומין ומדמי עצים: גמ" רישה מיירי כשפדהו וסיפה כי המר תנן התם סיהאוכל תרומה בשוגג משלם הגעתיך היינו שאינו רולה לפדותוה: קרן וחומש מאחד האוכל ואחד השותה בהנאה. דלא חלינן ליה בפועלין אלא מן של מלאי היה ושל ישראל הוא: גבו׳ צריך שיבטל בלבו. שמא יפקח הגל במועד ונמלא עובר עליו: כספים. של פיקדון אין להם שמירה אלא בקרקע ואם לא נחנן בקרקע ואבדו פשיעה היא אללו וחייב דשומר חנם חייב בפשיעה: משום ריחה. שהכלב מריחו ומחטעו ומוליהו: מסיכרה. מקום: מדתבר' בשוגג. ששגג בתרומה והפילו הזיד בחמץ משלם קרן וחומש ואף על גב דלא הוה שויא מידי דחמץ בפסח אסור בהנאה מיהו שוגג דתרומה דכתיב ביה וחמישימו יוסף עליו ונחן לכהן את הקודש [ויקרא ככ] דבר הראוי להיות קודש שאינו יכול לשלם לו המעות אלא הפירות והתשלומין נעשין תרומה

אלא. רישא וסיפא כשהרהינו אבל בלא הרהינו דכולי עלמא מכאן

לדקה. בהשבת העבוט כתיב. אי אמרת קונה משכון איכא לדקה בהא שכיבה ששכב בשמלתו שהשחיל לו זה דבר הקנוי לו ואם אינו קונה לדקה בהשכבה זו מניין על שלו שכב: אבל ישראל מנכרי לא. הלכך לא עבר עליה דאמר מר (לעיל דף כט.) אבל אתה רואה של אחרים: חנן נכרי שהלוה וכו'. ואותיבנא לרבא לעיל וע״אן ושנינו בשהרהינו אנלו והא אמרת השתא דברי הכל נכרי מישראל לא הני: לה קשיה. מתניתין דחמר כשהרהינו אללו אם לא אתן לך עד יום פלוני יהא שלך מעכשיו הלכך נכרי שהלוה את ישראל קם ליה חמץ ברשות נכרי וישראל שהלוה את הנכרי הם ליה ברשות ישראל ברייתה דלה חמר ליה מעכשיו חלח כשחר משכון נתנו לו וקבע לו זמן שאם לא יפרע לו יגבה חובו ממשכונו וישום אותו בדמים הלכך בנכרי שהלוה לישראל דברי הכל אפילו לא פרע ליה אסור לישראל ליהנות ממנו דכל ימות הפסח של ישראל היה דמכאן ולהבא הוא גובה ואי משום דהרהינו נכרי מישראל לא קני. וישראל שהלוה פליגי מאן דאסר סבר כיון שהרהינו בעל חוב קונה משכון וליכא למימר הכא מכאן ולהבא גובה ומאן דשרי קסבר ישראל מנכרי ליכא לדקה ולא קני משכון: ומנא מימרא. דאפילו כשהרהינו שאני לו בין אמר מעכשיו ללא אמר מעכשיו: פת פורני. פת גדולה

האפויה בתנור גדול כעין תנורים שלנו שהתנורים שלהם היו הטנים ומיטלטלין ופיהם למעלה ומדביקין הפת בדפנות שאין אופין בה אלא פתים קטנים ואורחא דמילתא נקט דאיידי דחשיבי שקיל ליה במשכון: אינו עובר. בפסח דקסבר ישראל מנכרי לא קני משכון: הגעתיך. מעכשיו החמר חם לח אפרע לך עד יום פלוני עובר ואף על פי שלא הגיע הומן שמא כשיגיע לא יפרע ונמצא עובר למפרע בבל יראה: מאי שנא רישא כו'. אי הגעתיך לאו מעכשיו הוא מאי קא מהני בלאו הגעתיך נמי כי מטא זמניה ולא פרע שקיל ליה בחובו: ומלחי של ישרחל. פת ויין הנמכר בתוכה: אסור

כדלקמן [לב.] לאו לפי דמים משלם אלא לפי מדה משלם הלכך לאו בתר דמים אזלינן: במויד. שהזיד בתרומה אפילו שגג בחמך פטור מן המשלומין: **ומדמי עלים.** אם תרומה טמאה היא אין משלם לו דמי עלים שהיתה ראויה להיסק תחת תבשילו משום

התניג ויש לומר דהכי פירושו כיון דשלא בשעת הלואה קונה לגמרי כדרבי יצחק א״כ לענין חמן יש לנו לחושבו כחילו הוח שלו לעבור בלח ימלא אף בשעת הלואה דחשבינן ליה מלוי וכן יש לפרש בהשולח (גיטין ה.) גבי המלוה על המשכון אינו משמט מדרבי יצחק כיון דקני ליה

רבינו חננאל

ופריק לעולם רישא וסיפא בשהרהינו אצלו, ובדר׳ יצחק פליגי דאמר מניין . לבעל חוב שקונה משכון, אם אינו קונה צדקה מנין, אם א מי קונה בי קון פוק ת״ק לית ליה הא דר׳ יצחק ור׳ מאיר אית ליה. ומתמהינן ל) וכי דר׳ יצחק . תנאי היא. ושנינן כולי תנאי היא. ושנינן כולי עלמא אית להו דר' יצחק, והכא בהא קא מיפלגי, . דבר צדקה הוא קני, אכל משכוז דגוי דלאו בר צדקה . הוא לא קני. ור׳ מאיר סבר ליה המלוה. משכוז דגוי לא כל שכן, אבל נכרי שהלוה את ישראל על חמצו וקבע לו זמן לפרעו אחר הפסח דררי הכל עובר, דלא קנה הגוי חמצו של ישראל אלא ברשות ישראל קאי ועובר עליו. ומקשינן תנן נכרי שהלוה את ישראל על חמצו אחר קני ואפילו הרהינו אצלו. ישנינן משנתינו בשפירש לו קני מעכשיו, כדתניא נכרי שהרהין פת פורני אצל ישראל אינו עובר נכרי בפסח. ואם אמר הגעתיך כלומר קני מעכשיו עובר. וכך סוגיא מעכשיו עובר. וכך סוגיא דשמעתא זו סלקא והוא כגון הא דתנן הלוהו על שדהו ואמר לו אם איני הרי הוא לד ^ב)מעכשיו כו׳. ת"ר חנות של גוי ומלאי של גוי. כלומר הסחורה שבתוד החנות לנכרי. יפועלי ישראל נכנסין לשם ועושין מלאכתן, חמץ שנמצא שם אחר הפסח שנטבי. כב אסור בהנאה. ואין צריך חמץ של ישראל הוא. וכן . חווח של ישראל ומלאי של שם ומשמשין בצרכי סם יכוסנוסן בנוכ החנות. חמץ שנמצא שם אחר הפסח מותר באכילה, ואין צריך לומר בהנאה. כללא דמילתא בתר פועלין הן חמצן הוא ואסור, ואם של גוים מותר. חמץ בעפר, אם הוא טמון

שנהנה בשאר ימות השנה בתרומה טמאה שמסיקה תחת תבשילו. אי הכי דתרומה מזיד אין בה חומש ואין חשלומיה לכפרה ואין נעשין תרומה דגבי חומש בשגגה כחיב אבל מזיד אינו אלא כשאר גזלן בעלמא ומשלם מעות ולפי דמים ולא לפי המדה וחמץ בפסח לאו בר דמים דאסור בהנאה ואף להיסק לא הוי חזי ליה ולאו מידי אפסדיה: אפילו בשוגג יהא פטור מן החיוולומיו דהא ליח ליה גמ'

אם המוכרים במיש מהיים המוכרים המוכרים

משמע דרבינו היי לו גיי אחרם בגמ' דמעיקרא ס"ד דפליגי בדר' ילחק גופא אי ב"ח קונה משכון או לא. ג) במשנה שם לא החכר דמיירי מעכשיו אכן בש"ס שם ד' סן ט"ד מוקמינן דאמר ליה קני מעכשיו.